

РЕШЕНИЕ

№ 2079

гр. София, 30.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **823** по описа за **2021** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на процесуалния представител на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. /ДИТ – С./, срещу Решение от 01.07.2020 г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 116-ти с-в, постановено по н.а.х.д. № 14520/2019 г., с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 22-005958/09.08.2019 г., издадено от директора на ДИТ – С., с което на основание чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/ на [фирма], [населено място], е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лв.

С жалбата се навеждат оплаквания за неправилност на съдебното решение поради постановяването му в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Касаторът счита, че макар да е допуснато констатираното от СРС процесуално нарушение при издаване на НП – неправилно определена дата на нарушението, то не е съществено и не опорочава крайния акт. Излага аргументи, че нарушението е безспорно установено, подробно и ясно описано в акта с посочване на всички елементи от фактическия му състав, като е квалифицирано правилно по съответния текст от закона. Поради това счита, че не е нарушено правото на защита на нарушителя. Навежда доводи, че тъй като нарушението се изразява в бездействие с начална дата 13.04.2019 г., като продължава и на 15.04.2019 г. и създава едно трайно състояние на нарушение, то и на датата, която

е отразена в НП, лицето е било в нарушение. Счита, че в случая се касае за неточност, която не се е отразила на правото на защита на санкционираното лице. Моли съда да отмени обжалваното решение и вместо него да постанови друго, с което да потвърди НП.

По делото жалбоподателят се представлява от юрисконсулт, поддържа касационната жалба. Претендира юрисконсулско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното от ответната страна адвокатско възнаграждение.

Ответникът се представлява от процесуален представител, оспорва жалбата с аргументи, подробно изложени в депозиран писмен отговор. Претендира разноски по представен списък.

Прокурорът от СГП изразява становище за основателност на жалбата.

Административен Съд С. – град, XXI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

За да постанови решението си, районният съд е събрал писмени доказателства и гласни доказателствени средства, въз основа на тях е приел за установено, че във връзка с постъпил сигнал служители на ДИТ – С. извършили последваща проверка по спазване на трудовото законодателство по отношение на [фирма], при която установили, че дружеството като работодател не е изпълнило задължително предписание, постановено на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ с Протокол за извършена проверка от 06.03.2019 г. под № 5, а именно работодателят да плати уговореното трудово възнаграждение на лицето Й. Б. Д. за м. 09. 2018 г. Било констатирано, че това деяние представлява нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ, за което съставили АУАН № 22-005958 от 15.05.2019 г. срещу дружеството в негово отсъствие, след като не се явил на отправена покана по чл. 40, ал. 2 от ЗАНН. В АУАН е описано нарушението, заедно с правната му квалификация, като е посочената дата на извършване е 15.04.2019 г., отразено е, че това е първият присъствен ден след изтичане на определения срок. Въз основа на така съставения акт е издадено НП при идентично описание на нарушението – включително датата на извършване, и на правната квалификация.

За да отмени НП, въззивният съд е стигнал до извод, че при издаване на НП е допуснато съществено процесуално нарушение, което е довело до ограничаване правото на защита на санкционираното лице, тъй като е налице некоректно и непочиващо на фактите и събраните по делото доказателства описание на нарушението, по-конкретно - датата на извършването му. Мотивирал се е, че е недопустимо да има неяснота относно елементи от обективната страна на нарушението, които да се коригират или установяват за пръв път в хода на съдебното следствие при обжалване на НП.

Така постановеното решение е правилно. Напълно се споделят от настоящата инстанция изложените в него мотиви.

Съгласно установената фактическа обстановка, която е подкрепена със събрания доказателствен материал, на [фирма] е дадено задължително предписание да изплати на служителката трудовото възнаграждение за м. 09. 2018 г. със срок до 12.04.2019 г.

До тази дата работодателят е имал възможност да изпълни предписанието. Следователно, от 00.00 часа на 13.04.2019 г. същият е в неизпълнение, тоест извършва вмененото му нарушение под формата на бездействие. Погрешно актосъставителят и административнонаказващият орган са приели, че в случая намира приложение нормата на чл. 183, ал. 4 от НПК, съгласно която „когато последният ден на срока е неприсъствен, срокът изтича в първия следващ присъствен ден“. Срокът за изпълнение на предписанието е изтекъл на 12.04.2019г. – петък, който е бил присъствен ден. От следващия ден, без значение дали е присъствен или неприсъствен, работодателят е в неизпълнение и от обективна страна е довършен състава на чл. 415, ал. 1 от КТ.

Неправилното посочване в НП на датата на извършване на нарушението винаги представлява съществено процесуално нарушение поради създаване на неяснота в обвинението в извършване на административно нарушение и ограничаване правото на защита на санкционираното лице. Освен това, грешната дата на нарушението води до невъзможност за съда да прецени, дали са спазени сроковете по чл. 34, ал. 2 ЗАНН, както и дали е спазен срокът на общата погасителна давност от четири години и половина (чл. 11 от ЗАНН, вр. с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, вр. сл. 81, ал. 3 от НК), който също тече от датата на извършване на нарушението.

Освен неточно определяне датата на нарушението, в хода на административно-наказателното производство е допуснато още едно съществено нарушение - АУАН не е надлежно връчен на санкционираното лице. В него липсва подпис за „нарушител“. Регламентираният в разпоредбата на чл. 416, ал. 3 от КТ ред за връчване на АУАН действително се явява специален по отношение на уредбата в ЗАНН. Съобразно специалната разпоредба, АУАН се връчва на нарушителя лично или срещу подпис, а при невъзможност да му се връчи, се изпраща по пощата с препоръчано писмо с обратна разписка, като ако лицето не бъде намерено на адреса на управление, на постоянния му адрес или по месторабота, връчването се извършва чрез поставяне на съобщение за съставянето на акта, подлежащ на връчване, на таблото за обявления и в интернет – страницата на съответния орган по чл. 399, 400 и 401. Редът за връчване на АУАН по чл. 416, ал. 3 предполага връчване по пощата с препоръчано писмо с обратна разписка единствено при невъзможност за лично предявяване и връчване на нарушителя срещу подпис. В настоящия случай обаче, липсват доказателства относно невъзможност за лично връчване на АУАН. В случая не е била изчерпана възможността за връчване на АУАН лично, както на представляващия дружеството на адреса на управление на същото, така и на всяко лице със съответните представителни права. Неспазването на процедурата по предявяване на АУАН представлява съществено процесуално нарушение, доколкото липсват гаранции, че нарушителят се е запознал с АУАН, осигурена му е възможност да възрази срещу него и да упражни надлежно правото си на защита, чрез възражение. Това е самостоятелно основание за отмяна на НП, за което съдът следва да следи служебно.

При този изход на спора, на основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, във вр. с чл. 143, ал. 3 от АПК, на ответника се следват разноски въз основа на заявена своевременно претенция. Основателно е възражението на процесуалния представител на жалбоподателя за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение в размер на 528 лв. Съгласно чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за обжалване на НП с

материален интерес от 3000 лв. минималното възнаграждение, определено по реда на чл. 7, ал. 2, т. 2 от с.з., е 440 лв. В случая делото не се отличава с правна и фактическа сложност, проведено е само едно открито съдебно заседание. Претенцията за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение следва да бъде уважена до установения минимум.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, вр. ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София - град, XXI - ви касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 01.07.2020 г. на Софийски районен съд, НО, 116-ти с-в, постановено по н.а.х.д. № 14520/2019 г.

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда“ – С. да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], [населено място], сумата от 440 /четиристотин и четиридесет/ лева, представляваща направени разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.